

H A L H A T A T L A N O K

evermore

mindörökké

fine ●
selection

A L Y S O N N O É L

a l y s o n n o ë l

evermore
mindörökké

második kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2010

Jolynn Snarky Bennék,
barátomnak oly sok életen át.
(Legközelebb rocksztárok leszünk!)

KÖSZÖNET

Ezt a könyvet nem tudtam volna megírni a következő emberek végtelen nagylelkűsége és bölcsessége nélkül: Brian L. Weiss, M. D. és Christina Gikas, akik olyan múltat mutattak nekem, amelyet soha el sem tudtam volna képzelni; James Van Praagh, aki megtanított a világot teljesen új módon látni; az ügynököm, Kate Schafer, aki olyan ügyesen egyengeti az utamat; a kiadóm, Rose Hilliard, aki a történeteimmel olyan gondosan bánik; immár számos könyvem olvasószerkesztője, NaNá V. Stoelzle, aki megvéd engem a nyelvtani kellemetlenségek mindenféle formájától; és mint mindig, Sandy, az utolsó reneszánsz ember.

Az aura színei

Vörös – Energia, erő, harag, szexualitás, szenvedély, félelem, ego

Narancs – Önuralom, törekvés, bátorság, gondolkodás, akaratgyengeség, közöny

Sárga – Derűlátás, boldogság, értelem, barátságosság, habozás, könnyű vezethetőség

Zöld – Béke, gyógyítás, részvétel, álnokság, féltékenység

Kék – Spiritualitás, hűség, kreativitás, érzékenység, kedvesség, rosszkedv

Lila – Erős spiritualitás, bölcsesség, intuíció

Indigókék – Jóindulat, erős intuíció, útkeresés

Rózsaszín – Szeretet, őszinteség, barátság

Szürke – Depresszió, szomorúság, kimerültség, alacsony energiaszint, kételkedés

Barna – Kapzsiság, öncélúság, önfejlés

Fekete – Energiahány, betegség, közelgő halál

Fehér – Tökéletes egyensúly

Az ember egyetlen megőrzött titka a halhatatlanság.

Emily Dickinson

– Na, ki vagyok?

Haven langyos, nyirkos tenyere szorosan tapad az arcomra, a koponyás ezüstgyűrű elszíneződött szegélye nyomot hagy a bőrömnön. A szememet eltakarja, de tudom, hogy feketére festett haja közepén van elválasztva, a fekete, műszálas fűzőt egy garbópulcsi felett viseli (hogy ne ellenkezzen a sulis öltözködési szabályzatával), vadonatúj, földet seprő szaténszoknya szegélyénél máris éktelenkedik egy lyuk, ahol beleakadt a Doc Martin bakancs orra, és a szeme aranyszínű, de csak a sárga kontaktlencsék miatt.

Azt is tudom, hogy a papája valójában nem „üzleti” úton van, ahogy állította, hogy a mamája „személyi” edzője több mint edző, és hogy a kisöccse eltörte az Evanescence CD-jét, de fél elárulni.

Nem azért tudom mindezt, mert kémkedek, vagy leselkedem utána, vagy mert valaki elmondta. Azért tudom, mert médium vagyok.

– Gyerünk! Találgass! Mindjárt becsöngetnek! – sürget. A hangja reszelős, mintha egy egész doboz cigit szívna naponta, pedig csak egyszer próbálta.

Tétovázom, próbálok arra az emberre gondolni, akivel a legkevésbé sem szeretnék, ha összetévesztenék.

– Hillary Duff?

– Juj! Még egyet találhatsz! – Erősebben szorítja a szememre a tenyerét, gőze sincs, hogy nem kell *látnom*, hogy *tudjam*.

– Mrs. Marilyn Manson?

Felnevet és elenged, megnyalja a hüvelykujját, hogy ledörzsölje az arcomról a nyomot, amit a gyűrűje hagyott, de eltolom a kezét. Nem mintha a nyálás kezétől undorodnék (úgyis *tudom*, hogy egészséges), csak nem akarom, hogy hozzám érjen. Minden érintés árulkodó és kimerítő számomra, inkább próbálom mindenáron elkerülni.

Haven megragadja a pulcsim kapucniját, lesodorja a fejemről, és a fülhallgatóra kancsalítva kérdi:

– Mit hallgatsz?

Benyúlok az iPod-zsebbe, amit az összes kapucnis pulcsimba bevarrtam, hogy ne látsszon a fehér zsinór, és a kezébe adom. Kidülled a szeme.

– Mi *a...*? Úgy értem, lehet ezt *egyáltalán* hangosabbra venni? És ki ez? – Kettőnk között lóbálja az iPodot, mindketten halljuk, ahogy Sid Vicious a brit anarchiáról üvölt. Igazság szerint nem tudom, hogy ellene vagy mellette, de mindenesetre épp elég hangosan, hogy eltompítsa túlságosan is kiélezett érzékeimet.

– Sex Pistols – felelem, és kikapcsolom, majd visszadugom a titkos zsebbe.

– Meglep, hogy egyáltalán még hallasz – mosolyog rám. Becsöngetnek.

Vállat vonok. Nem kell *fülednem* ahhoz, hogy *halljak*. Nem mintha elmondanám ezt Havennek. Elköszönök azzal, hogy

ebédnél találkozunk, elindulok a terembe, keresztül az udvaron, behúzom a nyakam, amikor két srác lopózik a barátnőm mögé, és rátaposnak a szoknyája szegélyére, hogy majdnem orra esik. Amikor megfordul, a gonosz jelét mutatja felénk (oké, nem igazán a gonosz jele, csak valami, amit ő talált ki), és a sárga szemével rájuk mered. A fiúk azonnal békén hagyják. Én pedig fellélegzem, és belépek az osztályba. Haven érintése gyorsan elenyézik.

A padom felé menet átlépem Stacia Miller táskáját, amit direkt az út közepére tett le, és figyelmen kívül hagyom az orra alatt elmorgott, szokásos „LÚÚÚ-ZER!”-t. Leülök, kipakolom a könyvemet, füzetemet, tollamat a táskámból, bedugom a fülhallgatómat, felhúzom a kapucnit, az üres székre dobom a hátizsákomat és várom, hogy Robins tanár úr megjelenjen.

Robins tanár úr mindig késik. Többnyire azért, mert szeret óra előtt inni néhány kortyot a kis ezüst flaskájából. De csak mert a felesége állandóan ordít vele, a lánya szerint egy vesztes, és eléggé utálja az életét. Ezt mind az első nap tudtam meg, amikor átadtam neki a papírjaimat, és véletlenül hozzáértem a kezéhez. Ha valamit be kell adnom, azóta inkább csak leteszem az asztal szélére.

Behunyt szemmel várok, és a pulcsimban kotorászok, hogy Sid Viciousról valami lágyabbra váltsak. Az osztályteremben már kevesebben vagyunk. Nem kell akkora hangerő, hogy kizárjam a zavaró külső energiákat.

Nem mindig voltam ilyen csodabogár. Valaha normális tini voltam. Az a fajta, aki sulibálba megy, belezúg a sztárokba, és olyan hiú a hosszú, szőke hajára, hogy nem is hinné, hogy egyszer majd lófarokba fogja, és egy túlméretezett kapucni alá rejti. Volt egy anyukám, egy apukám, egy Riley nevű kishúgom meg egy édes, gyönyörű, krémszínű labradorom, Puszedli. Egy szép házban

laktam egy jó környéken az oregoni Eugene-ben. Népszerű, boldog lány voltam, és alig vártam a sulit, mert bevásárltattak a Varsity vezérszurkolói közé. Az életem rendben volt, a határ pedig a csillagos ég. És még ha ez utóbbi klisé is, igaz volt.

Ami engem illet, ez már csak mese, mert a baleset óta csak a halálra emlékszem.

HKÉ-nek, „halálközeli élménynek” hívják. Csakhogy nincs igazuk. Hidd el, nem csak „közeli” volt. Riley, a húgom meg én hátul ültünk apu kocsijában, Puszedli feje Riley ölében pihent, a farkát neki-nekiütötte a lábamnak, és akkor hirtelen felfúvódtak a légzsákok, a kocsi ripityára tört, én meg odakintről néztem végig az egészet.

Bámultam a roncsot – az üvegcserepeket, az összegyűrődött ajtókat, az első lökhárítót, ahogy egy fenyőfát szorított halálos ölelésbe –, és csodálkoztam, hogy mi a csoda történt, reménykedtem benne, hogy mindenki kiszállt a kocsiból. Aztán ismerős vakkantást hallottam, és amikor megfordultam, láttam, hogy Puszedlivel az élen a többiek egy ösvényen sétálva távolodnak tőlem.

Utánuk mentem. Először futva próbáltam utolérni őket, aztán inkább lassítottam és csak andalogtam. Át akartam sétálni a hatalmas, lüktető fák és reszkető virágok között. Behunytam a szememet, mert a kápráztató ködben minden csillogott.

Megígértem magamnak, hogy csak egy perc lesz az egész, aztán visszamegyek, és megkeresem őket. Épp időben néztem fel, hogy lássam őket egy hídon átkelni. Integettek és mosolyogtak, majd egy pillanat múlva eltűntek.

Pánikba estem. Mindenhol kerestem őket. Futottam erre, arra, de mindenfelé egyforma volt minden – meleg, fehér, ragyogó, szikrázó, gyönyörű, hülye, örök köd. Összeestem, a bőrömet

szúrta a hideg, az egész testem remegett, üvöltve sírtam, káromkodtam, könnyörögtem, és betarthatatlan ígéreteket tettem.

Egyszer csak azt hallottam: *„Ever? Így hívnak, igaz? Nyisd ki a szemed és nézz rám!”*

Visszazuhantam a betonra, vissza a fájdalomba, a nyomorúságba. Csípős nedvesség folyt le a homlokomon. Felnéztem a fickóra, aki fölém hajolt, a sötét szemébe, és mielőtt elájultam, azt suttogtam:

– Ever vagyok.

kettő

Pillanatokkal azelőtt, hogy Robins tanár úr belépne, hátralököm a kapucnimat, kikapcsolom az iPodot és úgy teszek, mintha olvasnék, fel sem nézve, amikor megszólal:

– Osztály, ez itt Damen Auguste. Most költözött ide Új-Mexikóból. Oké, Damen, ülj a hátsó padba Ever mellé! Amíg nem szerzed be a sajátodat, osztozatok a könyvén!

Damen fantasztikus pasi. Anélkül tudom, hogy ránéznék. Lázasan koncentrálok a könyvre, amíg felém tart, eleget megtudok az osztálytársaim gondolatfoslányaiból.

Megtudhatom az előttem két sorral ülő Stacia Miller gondolataiból, hogy „*Damen Auguste állati helyes srác*”.

Stacia barátnője, Honor száz százalékig egyetért.

Honor pasija, Craig is, de ez egy másik történet.

– Szia – Damen a padlóra söpri a hátizsákomat, és leül mellém.

Biccentek neki, és nem emelem feljebb a pillantásomat csillogó, fekete motorosbakancsánál. Ami inkább GQ, mint Pokol Angyala stílusú. Az a fajta, ami nagyon is kirí a mostanában a sulis zöld padlóján grasszáló színpompás papucstömegből.

Robins tanár úr kinyitatta a könyveket a 133. oldalon, és Damen közelebb hajol:

– Nem bánod, ha belenézek a könyvedbe?

Tétovázom, rettegek a közelségétől, de azért közelebb csúsztatom a könyvet, ami az asztalom szélén kezd billegni. Amikor közelebb húzza a székét, hogy áthidalja a távolságot, a székem túlfelére csusszanok, és a kapucni mélyébe rejtem az arcomat.

Mosolyog az orra alatt, de gőzöm sincs, nála ez mit jelent. Az biztos, hogy könnyed és vidám, de valami más is van benne.

A falióra szegezett pillantással még lejjebb csúsztatom, a tenyerembe támasztom az arcomat. Szándékosan kerülöm a felém lövellő lesújtó pillantásokat, és figyelmen kívül hagyom a gondolataikat, mint például: *Szegény helyes, szexi, gyönyörű új srác! Pont amellé a dilinyós mellé ültették!* Stacia, Honor, Craig, de mindenki más is csak úgy sugározza a sajnálatot.

Kivéve Robins tanár urat, aki legalább annyira szeretné, ha véget érne az óra, mint én.

Ebédidőben mindenki Damenről beszél.

Láttad az új srácot, Dament? Olyan helyes – Nagyon szexi – Úgy hallottam, mexikói – Nem, szerintem spanyol – Mindegy, külföldi – Szerintem meghívom a Téli Bálra – Nem is ismered – Ne aggódj, majd megismerem...

– Ó te jó ég! Láttad az új srácot, Dament? – Haven lezötytyen mellém, és a túl hosszú nőtt frufruja alól les rám. A tincsei majdnem eltakarják sötétvörösre rúzsozott száját.

– Kérlek, ne kezd te is! – csóválom a fejemet, és beleharapok az almámba.

– Nem így beszélnél, ha nem lennél abban a kivételes helyzetben, hogy megismerkedhettél vele – feleli, miközben rózsaszín dobozkájából előveszi az uzsonnára hozott vaníliás muffint, és lenyalja a tetejéről a cukormázat. Ahogy szokta. Közben pedig úgy öltözik, mint aki szívesebben fogyaszt embervért, mint aranyos, édes sütitket.

– Damenről dumáltok, csajok? – suttogja Miles az asztal mögé csusszanva. Barna szeme egyikünkről a másikunkra jár, bájos arcán vigyor ül. – Gyönyörű! Láttátok a bakancsát? Annyira *Vogue*! Azt hiszem, ő lesz az új fiúm.

Haven sárga szeme résnyire szűkül.

– Késő. Már lestoppoltam.

– Sajnálom, nem tudtam, hogy a non-gótok is érdekelnek – mosolyog önelégülten Miles, miközben szemét forgatva kicsomagolja a szendvicsét.

Haven felnevet.

– Ha így néznek ki, naná, hogy érdekelnek. Esküszöm, vérfa-gyasztóan jó pasi, látnod *kell*! – Csóválja a fejét, idegesíti, hogy nem osztom a rajongását. – Olyan... egyenesen *tűzveszélyes* a srác!

– Nem is láttad? – kérdi Miles a szendvicsét szorongatva.

Az asztalt bámulom, és azon gondolkodom, hogy hazudjak-e. Olyan nagy feneket kerítenek a dolognak, hogy úgy érzem, ez az egyetlen kiút. Csakhogy nem megy. Nem tudok hazudni, nekik nem. Haven és Miles a legjobb barátaim. Valójában csak ők a barátaim. Már úgyis épp elég titkom van.

– Mellette ülök irodalomórán – felelem végül. – Sajnos egy könyvből kell tanulnunk. De még nem igazán néztem meg magamnak.

– *Sajnos?* – Haven félresöpri a haját az arcából, hogy jól lássa az idiótát, aki ilyen képes a száján kiejteni. – Hát ez tényleg iszonyú lehet, mekkora szívás! – forgatja a szemét sóhajtozva. – Esküszöm, fogalmad sincs, milyen szerencséd van! És még csak meg sem becsülöd.

– Melyik könyvet veszitek? – kérdezi Miles, mintha a cím valami fontosat mondana.

– Az *Üvöltő szeleket*. – Vállat vonok és leteszem az almacsutkát a szalvétámra, majd összefogom a sarkait.

– És a kapucnid? Lent vagy fent? – kérdezi Haven.

Emlékszem, hogy feltettem, amikor felém közeledett.

– Hát... fent. Igen, határozottan fent – bólintok.

– Köszí szépen – motyogja, miközben kettétöri a muffint. – A legkevésbé egy szőke istennőre vágyom konkurenciaként.

Behúzott nyakkal bámulom az asztallapot. Elszégyellem magam, ha ilyeneket mondanak. Egykor tetszett volna, de már nem.

– És mi van Milesszal? Ő nem ellenfél? – terelem el a figyelmet magamról valakire, aki értékeli is.

Miles végigsimítja rövid, barna haját, és a legszebb pillantásával ajándékoz meg bennünket.

– Hát, ne vegyél le a listáról!

– Hideg, hideg! Damen és Miles nem egy csapatban játszanak. Ami azt jelenti, hogy Damen szédítő modellkülseje nem jelent semmit.

– Honnan tudod, melyik csapatban játszik? – kérdezi Miles összeszűkülő szemmel, kezében az ásványvizes üveg kupakjával. – Hogyan lehetsz biztos benne?

– Melegdetektor – kocogtatja meg a homlokát Haven. – Hidd el, a srác nem nálatok van leigazolva.

Nem elég, hogy az irodalomórán és a rajzon is találkozom Damennel (nem mintha ott mellettem ülne, és nem mintha figyelném, de a teremben keringő gondolatok, még Machado tanárnőé is, mindent elmondanak, amit tudnom kell), de a tetejében még mellém is parkol. És még ha fel se nézek a bakancsáról, akkor is tudom, hogy hamarosan véget ér az áldásos rejtőzködésem.

– Istenkém, ott jön! Pont felénk tart! – nyöszörgi Miles azzal a magasba szökő, elcsukló suddogással, amit az élet legfontosabb pillanataira tartogat. – Odanézz, azt a járgányt! Fényes, fekete BMW, szupersötétre fóliázott ablakkal, nagyon, nagyon klassz. Oké, az lesz, hogy kinyitom az ajtót, és véletlenül nekilököm az övének, és így lesz miért beszélgetésbe elegyednünk. – Megfordul és várja a beleegyezésemet.

– Ne *merd* megkarcolni a kocsimat! Se az övét. Senkiét!

– Jó. Zúzd csak össze az álmaimat, mindegy. De azért tégy egy szívességet magadnak, és *nézd meg!* Aztán mondd a szemembe, hogy nem ájulsz el!

Szemforgatva bepréselődöm a kocsim és a szerencsétlenül leparkolt VW bogár közé, amely mintha megmászni készülne a Miatámat. Épp amikor kinyitnám az ajtót, Miles lerántja a fejéről a kapucnit, és elcseni a napszemüvegemet, aztán a kocsibal oldalához rohan, és nem kifejezetten visszafogott fejrándításokkal és mutogatással próbálja felhívni a figyelmemet a mögötte álló Damenre.

Sikerül neki. Végül is nem kerülhetem el örökké. Mély lélegzetet veszek és rápillantok.

És amit látok, attól eláll a szavam, se pislogni, se moccanni nem tudok.

És bár Miles integet és bámul, s tulajdonképpen teljes jelzőrendszerét beveti, hogy rávegyen a visszavonulásra, nem mozdulok. Szeretnék, mert tudom, hogy úgy festek, mint egy idióta, amiről már mindenki meggyőződött, de képtelen vagyok. Nemcsak azért, mert Damen tagadhatatlanul szédítő pasi – fényes, sötét, vállig érő haja hullámokat vet magasan ülő arccsontja körül –, hanem mert amikor leveszi a sötét napszemüveget és a szemembe néz, megpillantom mély, sötét, mandulavágású szemét, amely furcsán ismerősnek tűnik. A szempillái olyan dúsak, hogy akár műszempillák is lehetnének. És a szája! Telt, hívogató ajkak, tökéletesek, akár Cupidó íjának íve. A teste karcsú, feszes, és tetőtől talpig feketébe öltöztetett.

– Ever? Hal-ló! Most már felébredhetsz. *Légy szíves!* – Miles idegesen nevetgélve Damenhez fordul. – Bocs a barátnőm miatt, általában kapucniban van.

Nem mintha nem tudnám, hogy fel kell hagynom a bámulásával. Most azonnal. De Damen pillantása a szemembe fúródik, a szeme színe elmélyül, s a szája mosolyra húzódik.

Nem a tökéletességétől dermedek kővé, hanem főleg a testét körülvevő légtértől, ami gyönyörű arcától egészen a fekete motoroscsizma szögletes orráig az égvilágon semmit nem mutat. Üres, tiszta űr.

Nincs szín. Nincs aura. Nincs lézershow.

Aurája mindenkinek van. Minden élőlény körül kavarnak a testükből sugárzó színek. Szivárványos, számukra láthatatlan energiamező veszi körül az embereket. Nem veszélyes, vagy ijesztő, vagy rossz, csak része a látható (jó, hát a számomra látható) mágneses mezejüknek.

A baleset előtt nem is hallottam ilyesmiről. Nyilván nem is láttam. De attól a pillanattól fogva, hogy magamhoz tértem a kórházban, mindenütt színeket láttam.

– Jól érzed magad? – aggodalmaskodott a vörös hajú nővér.

– Igen, de maga miért ilyen rózsaszín? – kancsalítottam a lágy ragyogásban, ami körülvette őt.

– Miért vagyok *micsoda*? – próbálta elrejtteni a riadalmát.

– Rózsaszín. Mindenhol, de a fejénél különösen.

– Jól van, csillagom, csak pihenj, én hívom a doktor urat – felelte, és kihátrált a szobából, majd futásnak eredt a folyosón.

Nem jöttem rá, hogy jobb megtartanom magamnak a színek látványát, amíg keresztül nem mentem egy csomó szemvizsgálaton, agyi röntgenen és pszichológiai teszten. Amikor elkezdtem meghallani a gondolatokat, egy érintésből megtudni egy-egy élet-történetet, meg elkezdett látogatni Riley, a halott húgom, jobbnak láttam nem dicsekedni az élményeimmel.

Azt hiszem, hozzászoktam a dologhoz, mert elfelejtettem, hogy másképp is lehetne. De hogy Dament nem veszi körül semmi, csak a drága, női kocsijának csillogó, fekete fényezése, az halványan emlékeztetett egy boldogabb, egy sokkal hétköznapiabb életre.

– Ever, igaz? – Damen arcán mosoly ragyog, felfedve egy újabb tökéletes vonását: tündöklő fehér fogsorát.

Csak állok és várom, hogy a pillantása eleressen, Miles pedig úgy tesz, mintha a torkát köszörölné. Utálja, ha kihagyják valami-ből, ezért felé intek:

– Jaj, bocs. Miles, ő itt Damen. Damen, Miles – egy szempil-lám sem rezdül.

Damen Milesra pillant, és egy kurta biccentés után visszatér a tekintete az enyémhez. Tudom, hogy örülten hangzik, de a rövide pillanatban, amikor nem néz rám, gyengének érzem magam és fádom.

De abban a pillanatban, amikor újra a szemembe néz, minden meleg és jó lesz.

– Kérhetek egy szívességet? – mosolyog. – Kölcsönadnád az *Üvöltő szeleket*? Fel kell zárkóznom, és ma már nincs időm elmen-ni a könyvesboltba.

Benyúlok a hátizsákomba, és kihalászom a számárfüles könyvet, aztán az ujjaim hegyével fogva átnyújtom Damennek. Egy részem vágyik rá, hogy megérintsem a kezét, hogy kapcsolatom legyen ezzel a gyönyörű idegennel, de a másik felem, az erősebb, a bölcsőbb, a médium retteg az érintéstől, ami a szörnyű villanás okozója lehet.

Damen a kocsijába hajítja a könyvet.

– Kösz, viszlát holnap – villantja rám a szemét a napszemüveg fölött, és rádöbbenek, hogy csupán egy kis csiklandást éreztem az ujjaim hegyén, semmi más. Még mielőtt felelhetnék, kitolat a parkolóból és elhúz.

– Már megbocsáss – kezdi Miles fejcsóválva, amíg bemászik mellém a kocsiba –, de amikor az elájulást emlegettem, nem *javaslat* volt, nem kellett *szó szerint* venni. Most komolyan, Ever, mi volt ez? Csak mert iszonyú kínos volt, egy olyan *Helló, a nevem Ever, és én leszek a hódoló-d*-pillanat. Komolyan mondom, azt hittem, újra kell élesztenünk. És hidd el, állati szerencsés vagy, hogy Haven nem volt itt, mert ugyan nem szeretnék emlékeztetni, de ő látta meg előbb...

És így tovább, sopánkodik egész úton hazáig. Hagyom, hadd beszélje ki magából, amíg a forgalommal küzdök, és a kezem szórákozottan tapogatja a vastag, vörös forradást a homlokomon a frufrum alatt.

Hogy van az, hogy a baleset óta csak azoknak nem hallom a gondolatait, nem látom az élettörténetét, csak azoknak nem látom az auráját, akik tulajdonképpen már halottak?

Három

Belépek a házba, kiveszek egy üveg vizet a hűtőből, és nekivágok a szobámhoz vezető lépcsősornak. Nem kell körülnéznem, hogy tudjam, Sabine még dolgozik. Sabine mindig dolgozik, ami azt jelenti, hogy enyém az egész ház, még ha ki sem teszem a lábamat a szobámból.

Sajnálom Sabinét, mert az élete, amiért olyan sokat melózott, örökre megváltozott abban a pillanatban, amikor a nyakán maradtam. De mivel anyu egyke volt, és a nagyszüleim meghaltak, mire kétéves lettem, nem volt sok választása. Vele maradhattam, apu egyetlen ikertestvérével, vagy mehettem volna a lencbe, amíg nem töltöm be a tizennyolcat. Sabine ugyan nem tud semmit a gyereknevelésről, de még alig jöttem ki a kórházból, amikor máris eladta a lakását, megvette ezt a nagy házat, és felfogadta Orange megye legjobb lakberendezőjét, hogy megtervezze a szobámat.

Van minden, ami kell, ágy, szekrény, íróasztal. De van síkképernyős tévém, egy hatalmas gardróbszobám, óriási fürdőszobám jacuzzival és külön zuhanyfülkével, teraszom szenzációs kilátással

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

az óceánra, és a saját vackom, azaz egy játékszoba még egy síkképernyős tévével, bárpulttal, mikróval, egy kis hűtőszekrénnel, mosogatóval, hifitoronnyal, kanapéval, asztalokkal, babzsákfotelekkel, meg minden.

Vicces, hogy azelőtt bármit megadtam volna egy ilyen szobáért.

De most bármit megadnék, hogy visszaforgassam az időt.

Azt hiszem, mivel Sabine az ideje nagy részét más ügyvédekkel és a cége vezetőivel tölti, tulajdonképpen úgy gondolja, hogy ezekre a cuccokra feltétlenül szükségem van. Nem tudom eldönteni, hogy azért nincsenek gyerekei, mert állandóan dolgozik, és nem tudja beilleszteni a dolgot az idejébe, vagy csak mert még nem találkozott a megfelelő pasival, esetleg sose akart, vagy mindhárom egyszerre.

Úgy tűnhet, hogy tudnom kéne, mivel médium vagyok meg minden, de nem mindig látom az emberek indíttatását, főleg eseményeket látok. Mintha az élet történéseinek egész láncolata tükröződne a villanásokban, mint egy mozielőzetes. Néha csak jeleket látok, amelyeket előbb meg kell fejtenem, hogy tudjam, mit is jelentenek. Mint a tarot-kártya, vagy amikor az *Állatfarmot* olvastuk tavaly irodalomból.

Nem mindig üzembiztos ez a dolog, néha teljesen melléfogok. De ha ilyen előfordul, vissza tudom pörgetni, és rájövök, hogy egyes képek egészen mást jelentenek. Mint amikor láttam egy nagy szívet, a közepén egy repedéssel, amiről úgy gondoltam, szerelmi csalódást jelent, aztán a nő hirtelen összeesett, mert megállt a szíve. Néha kicsit összezavar, de a képek sosem hazudnak.

Mindenesetre nem hiszem, hogy látnoknak kell lenni, hogy tudd, a gyerekről álmodozó emberek általában pasztellszínű